

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ

ΠΙΣ ΓΥΜΝΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΑΙ.—Δεξιόμοι από τη μέση σ' ένα σχοινί περασμένο γύρω από μία τροχαλία, οι νεαροί ακροβάτες μπορούν επί γυμναστών να έλκουν ασφάλεια.

Τό ιπποδρόμιο! ή λέξις αυτή φέρνει άμέσως στο μυαλό μας την εικόνα άλόγων που κάνουν τρελλούς γυρούς υπό τους ήχους μουσικής, άρροβιτών που ηρδούν μέσ' από χάρτινα στεφάνια, και κλόουν που κάνουν άφανταστα πηδήματα και τοίμμε. Ποιός από μιάς, όταν ήταν άκόμη παιδί, δέν ξετρελλάθηκε με τά θέαματα αυτά! Μά έκείνο που βλέπομε στίς περιστάσεις των ιπποδρομιών εινε ή έκωτερική μόνο όγης των πραγμάτων και πολύ λίγο εινε οι άνθρωποι που κωτάρωσαν να μηθούν στά μυστικά των παρισκηνίων τους. Κρί όμως, πόσα περιεργα κ' ένδιαφερόντα πράγματα υπάρχουν σ' αυτά.

Και πρώτα—πρώτα καθώς περνούμε από τό στίβο έκκερβόνομε κίτι που άσφαλώς τό άγνοούν οι άναγνώσται μί', οι όποιοι θά φαντάζονται πως οι στίβοι των διαφόρων ιπποδρομιών του κόσμου έχουν διαφορετικές διαστάσεις. Αυτό εινε πλάγι. Όλοι οι στίβοι έχουν τις αυτές διαστάσεις: ένας μισοτόπος άκριμός τις προσδιορίζει, ό 13! Παντού, όπου υπάρχουν ιπποδρόμια, να είνε βέβαιου ότι ό στίβος τους θά έχη διάμετρο 13 μέτρων!

Ό λόγος που έπιβάλλει να έχουν όλα τά ιπποδρόμια τις ίδιες διαστάσεις εινε άπλούστατος: Οι διάφοροι θίασοι των ιπποδρομιών, οι όποιοι ποτέ δε μένουν μονίμως σέ μιά πόλη, άλλα γυρίζουν σ' όλα τά μέρη του κόσμου, πρέπει να μπορούν να ξέρουν έκ των προτέρων τάς διαστάσεις του στίβου στον όποιον θά παίξουν, για να μην πέσουν έξω στά γυμνασμάτα των, τά όποια εινε προσδιορισμένα και άκριβή. Έχοννε δηλαδή γυμνασθή έκί των διαστάσεων αυτών και στίβος μεγαλύτερας ή μικροτέρας διαστάσεως θά τους έκανε να τό χάσουν.

Αυτό εινε προπάντων άναγκαίο για τ' άλογα. τά ευγενικά αυτά ζώα, των όποιων όμως ή αντίληψη εινε όρεκτά περιορισμένη.

Το μόνο πράγμα που καταλαβαίνει έν' άλογο, όταν άρχίζει ή είδική γύμνασις του, εινε τά χτυπήματα του καταικιού του γυμναστή που έχει μήκος έκ ήμισυ μέτρων, όσο εινε δηλαδή τό μισό της διαμέτρου του στίβου. Όταν τό άλογο γυμνασθή, άρχίζει ή γύμνασις του άκροβάτου, ό όποιος όρθιος άπάνω στό ζώο έκτελεί διάφορα γυμνασμάτα. Στην άρχή, ό άκροβάτης εινε ζωομένοσ από τη μέση μ' ένα σκοινί δεμένο στό ταβάνι του ιπποδρομιού από μιά γυριστή τροχαλία. Ό γυμναστής με τό ένα του χέρι κρατάει τό μαστίγιό του και μ' τό άλλο την άκρη του σκοινιού. Αν τό άλογο ή ό άκροβάτης κάνουν μιά κακή κίνηση, γρήγορα ό γυμναστής τραβά τό σκοινί κ' έτσι, άντί να πείσθ ό άκροβάτης, μένει κρημασμένος στον άέρα. Όσο ύλάρχει αυτό τό σκοινί, ό άκροβάτης δέν έχει να φοβηθή τίποτε: βρισκε-

ται έν πλήρη ασφάλεια. Μά την ήμέρα που θά γυμνασθή, για πρώτη φορά, χωρίς τό σκοινί αυτό, τι συγκίνησης. Τό έκλάχιστο κακό κίνημα, τό παρημέγκρο λάθος παρει να τον σκοτώσθ. Γι' αυτό ό αν γίνονται τέτοια έπικινδύνα γυμνασμάτα, χρησιμοποιούν ίλογα γέρικα και γυμνασμένα.

Σε πολλά όμοι, Ιπποδρόμια σήμερα ό άκροβάτης ό ίδιος γυμνάζει τό άλογο του. Αυτός τό διευθίνει κάνοντας με τό μαστίγιό του να χαιρετά τό κοινό, να προχωρεί κανονίζοντας τό βήμα του με τον ήχο της μουσικής και να γονατίζει έξαφνα. Τό τελευταίο έκτεγχανεται πολύ δύσκολα γιατί προοκρούει στή φυσική ύπερφραση του ζώου. Γι' αυτό, για να τό συνήθισουν να γονατίζει, τό περνούν, κατά τη διάρκειά της έκγυμνασεως του ένα σκοινί δεμένο σέ θηλειά στά γόνατα. Τραβούν έξαφνα τό σκοινί και τό άλογο πέφτει.

Όσοσο ή βασιλεία των άλόγων των ιπποδρομιών, κίνε στήν έποχή μας προς τη δύση της και άρχισε ήδη ή βασιλεία των κλόουν, των άδελφών των πωλητών όπως τους λέει ό γάλλος ποιητής Θεόδωρος ντε Μλανβίλ. Οι κλόουν δέν περπατούν, πηδούν, δέν μιλούν, φλαουριούν δεχόνται στό κεφάλι τους χτύπους που θά μπορούσαν να σκοτώσουν βοδιό και δέν πεθαίνουν: εινε πλάσματα έκχωριστά στον κόσμο.

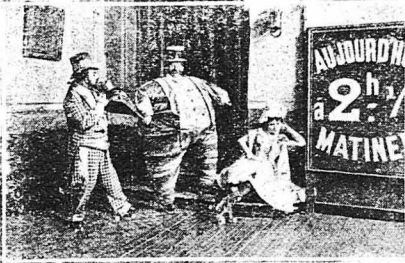
Ό κλόουν, που δέν εινε άλλος από τον παλιότατο των παλαιών άγγλικών ιπποδρομιών, πρωτοπαρουσιάστηκε στην ήπειρωτική ερώπη από άγγλικούς θίασους, κατά τας άρχάς του 19ου αιώνου.

Πρώτος διάσημος κλόουν ύπηρες κάποιος Μαζουρέ, χορευτής και μίμος, ό όποιος ένθουσίαζε τό κοινό στο θέατρο «Βαμπρία» του Παρισίου παίζοντας την «Ιστορία ενός πιθήκου»: φουρούς δέρμα πιθήκου και έκανε τον κόσμο να γέλαη με τις τοίμμες και τ' άστεία του και να κλαίη με τό θάνατό του. Η φήμη του ύπηρες παγκοσμία. Άνκαζήσθηκε κάποτε σ' ένα θέατρο με 1200 φράγκα τη βρωδυά, έπαίρνε δηλαδή 200 φράγκα περισσότερο άπ' ότι έπαίρνε οι περιφημοί σύγχρονοί του ήθ. ποιό Ταλμάς και δις Μάρς! Ένας άλλος κλόουν του παρελθόντος ήταν ό 'Ωρ ό', του όποιου τό ένδοξότατο γυμνασμά ήταν να πηδάη μέσα από ένα στεφάνι, στον γύρω του όποιου ήταν τοποθετημένες γυάλινες πίπες, χωρίς να σπάξη καμμιά!

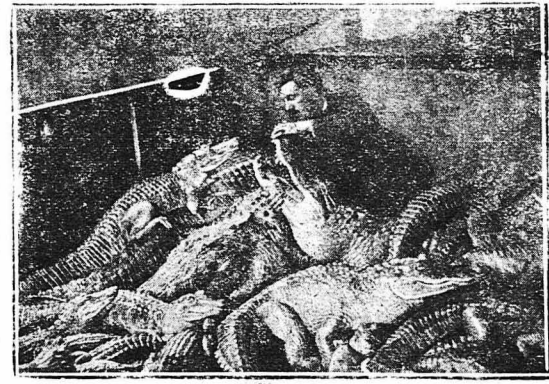
Ένας κλόουν μετριάς αξίας κερδίζει σήμερα 10.000 φρ. τό μήνα, μ' ένασ περίφημος κλόουν, όσας οι Φοατελλίνι, κερδίζει να κερδίσει και 100 και 200 χιλ. φρ. τό μήνα. Μετά τους κλόουν, οι όποιοι κάνουν λίγ' άπ' όλα στο ιπποδρόμιο, έχονται οι άκροβάται και οι Ισορροπιστά. Δέ μπορεί να φαντασθήτε τι πρέπει να ύποφέρει ένας άνθρωπος για να κατορθώσθ να βαδίξη σέ Ισορροπία πάνω σ' ένα σκοινί. Ό

Μιλντόντ, ό περίφημος χορευτής του σκοινιού, έπαίρνε μαζί του άπάνω στό σκοινί που περπατούσε ένα μαγκάλι, τιγάκι, αυγά και μιά καρέκλα. Έκει καθόταν στή καρέκλα του, που την Ισορροπούσε άπάνω στό σκοινί, τηγανίζε τ' αυγά του και τά έτρωγε μ' όλη του την άνεση. Ό ίδιος αυτός άκροβάτης διάσημος περπατώντας άπάνω στό σκοινί, τό Σηκουάνα από τη μιά μεριά ως την άλλη και τον καταράκτη του Νιαγάρα. Έπίσης προτεινει εις τους θεατάς να τους πάρη άπάνω στή πλάτη του, ένθ' θά περπατάει στό σκοινί του. Λένε μάλιστα ότι κουβάλλησε κάποτε στην πλάτη του έτσι τον περίγρηπη της Ουαλλίας!

Άλλα νοούμερα των ιπποδρομιών εινε οι «έξερθωμένοι» δηλαδή ή γυναικες καουστούκ» και οι «άνδρες φείδια». Οι άνθρωποι αυτοί μπορούν και δίνουν στο σώμα τους όλοια στάσι θέλουν, και την πιο άφάνταστη άκόμη, σά να μην είχαν κόκκαλα. Για να τό πε-

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ. ΤΟ «ΦΥΣΙΚΟΜΑ» ΕΝΟΣ ΚΛΟΟΥΝ.—Ρούχα από σουατούκ τό όποιον φοσ' άκόνει σ' όποιανδήποτε στιγμή μ' έν φυσικό, αυτό εινε τό μυστικό του έκπερφοκού πάχους με κόνι κλόουν. Έτσι μπορούν οι κλόουν να τρέφουν χτυπήματα και κλαίεται χωρίς να τις αισθάνονται.

Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ ΓΕΡΝΦΛΕ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ ΤΟΥ.—'Αν όπαρξη ένα θηριο που στερείται κατε αντίληψησ αυτό εινε ό κροκοδείλιος. Όσοσο ό περίφημος δαμαστής Πινατέ στην όμορφή του και την έπιμονή του κατορθώσε να γνή ό άγαπημένος φίλος των τρέσαντων αυτών και να μπαίνει μέσα στό κλουβί τους χωρίς κανένα άπολωτος κίνδυνο.

τύχη καινός αυτό πρέπει να γυμνασθή από πολύ μικρός, από την εποχή δηλαδή που τα κόκαλα είνε ακόμα μαλακά και άσχημά-πιστα. Με μία συνεχή καθημερινή άσκηση έμποδίζεται ή ανά-πευξτε των οστών ή μάλλον οι σκληρυνοί τους κ' έτσι αυτά γίνονται ελαστικά. Οι γιατροί ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για την περι-πτώση των ανθρώπων αυτών, των οποίων οι σκελετοί είνε περι-ζήτητοι: Κάποιος ένας τέτοιος «άνθρωπος φειδί» ο οποίος είχε ανάγνη χρημάτων, πούλησε το σκελετό του σ' ένα γιατρό, αντί 26.500 φράγκα. Συγχρόνως με τα χρήματα αυτά ο γιατρός πα-ρέδωσε στον «άνθρωπο φειδί» ένα ξύλινο κιβώτιο—φέρετρο, ά-πάνω στο όποιο ήταν γραμμένο τόνομά του κ' ή διεύθυνσίς του. 'Ο άλλος ήταν αποχρωμαμένος, να έχη πάντοτε το κιβώτιο αυτό, έτσι που αν πέθαινε ξαφνα, να τον έκλειναν μέσα και να τον έστελναν στο γιατρό.

Έτσι κ' έγινε. 'Ο «άνθρωπος φειδί» πέθανε κ' ο γιατρός έ-λαβε το μακάβριο δέμα του.

Τό πού ενδιαφέρον μέρος ενός Ιπποδρομίου—αυτό στο όποιο εισαγορεύ κανείς και πιά δύσκολα—είν' έκείνο που μένουν τα ζώα του διάσου. Έκει βλέπει κανείς όλα τα ζώα, από τους σφαούς σκύλους και ληθίκους που έχουν και κάνουν πρόσθεση, και τα λιοντάρια, τους βασιλείς της έρημου. Τό πιά επικίνδυνο όμως άπ' όλα τα θήρια είνε ο κοροκόδιος, τον όποιο φοβούνται κ' αυτοί οι δαμασται του. 'Ωστόσο κάποιος δαμαστής όνοματι Περνελέ κά-τώθωσε να γίνη φίλος τους και—πραγματι που δεν τό είχε κάνει κανείς άλλος—να μπάινε στο ύδραγωγείο τους. Έκείνοι μόλις τον έβλεπαν έτρεχαν πίσω του σά σκυλλάκια και κουνούσαν την ουρά τους με χαρά.

Τόσο δύσκολο ήταν αυτό που πέτυχε, όπως σήμερα τον ζητούν σε διάφορα Ιπποδρόμια προσφέ-ροντάς τους 50.000 φρ. μισθό τό μήνα.

Τό προσαοικό των Ιπποδρο-μίων που είνε διεθνές, άνι-σχύεται και άνανεώνεται δι' άγ-γελιών δημοσιευμένων σε ει-δικές έφημερίδες, όπως είνε στη Γερμανία ό «Artiste», στην Άγγλία «The Era» και στην Άμερικη «The New-York Clip-per». Οι έφημερίδες αυτές που έχουν 24—40 σελίδες μεγάλου σχήματος, δημοσιεύουν καταλό-γους των διαθεσίμων καλλιτε-χνών Ιπποδρομίων με πλη-ρη περιγραφή της ειδικότητός των.

Πολλές από τις άγγλιές αυ-τές είνε πολύ άπλές, όπως π. χ. «**Η μίς Δίτζη Κλίφτον — ειδι-κότης: πηδήματα και τούμπες —είνε έλευθέρη για την περίο-δο των Χριστουγέννων.**» Άλ-λες όμως είνε πιά ύφαντικές π. χ.: «**Έπιτυχία! Θρίαμβος! Στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στο Βερολίνο, στο Μέλμπουρν... Θρίαμβος! Θρίαμβος!** Και έπα-κολουθη τό όνομα του διαφημιζόμενου ήθοποιού, έπαναλαμβανό-

Μή νομίζετε ότι τό επάγγελμα του κλόουν είνε εύκολο όσο φαίνεται. Πρέπει να συντηθή κανείς σ' αυτό από μικρός. Γι' αυτό και ό περι-φημος κλόουν Φουτίνι γυμνάσει, όπως φαίνεται στην εικόνα μας καθε-πρωτό τά παιδιά του.

του Πεδίου του "Άρεας, τέσσερα τραίνα με έβδο-μήντα βαγόνια γε-μάτα από ζώα και ανθρώπους.

Ήταν ένα άμερικανικό Ιπποδρόμιο που είχε διασχί-σει τον ώκεανό, για να δώση πα-ραστάσεις στην Εύρώπη. Μόνο για μεταφορικά και εισιτηρία ει-χε πληρώσει 10.000.000 φράγκα.

Τά έξοδμήνια αυτά βαγόνια πε-ριείναν τά πάντα. Κάθε τίγρη είχε μέσα σ' αυτά τό κλονιβί της και κάθε έλέφας τό σταύλο του. Φανταστήτε ένα γινό-ταν ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα που θάπέδιζε την άμεθερσία σ' ό' αυτά τά θήρια!

Ειδικά πολυτελή βαγόνια κατελάμβανε ή διεύθυνσις τοῦ δια-σού. Τό βαγόνιο των διαφημίσεων προηγείτο των άλλων για να προετοιμάσει με τη ρεκλάμα τό έδαφος στά μέρη στα όποια θά πήγαινε ό θίασος. Ή κολλα με την όποια θα κολλόντουσαν οι ρεκλάμες παρασκευάζονταν μέσα σε τεράστιες κατάρβλες, ένω τό τραίνο έτρεχε. Σημαιούλες καρφι-τσωμένες άπάνω στους χείρες διαφόρων πόλεων ύπεδεικνυαν τά μέρη όπου έπρεπε να κολληθούν διαφημίσεις:θάτός έπαυρον καν-ις για χείρες έκστρατείας εν καιρῷ πολέμου.

Όλο τό Παρίσι παρευρέθη στις παραστάσεις που έδωσε τό άμε-ρικανικό Ιπποδρόμιο σε τρεις συ-χνούς στίβους και έθαύμασε τά διάφορα φαινόμενα που έπέδειξε, όπως τον άνθρωπο με τό χοιροτό κεφάλι άπάνω στο κρανίο του ό-ποίου έσταζαν μ' ένα σφιρί μία πέτρα μεγάλη σαν καρπούζι, τον άνθρωπο — ηηλεσκόπιο, ό οποίος μάχρινε και κόντανε κατά τό κέ-φι του, τον αναίσθητο άνθρωπο στη γλώσσα του όποιου περνού-σαν μιά φουρκέτα, τον πιά άδύ-νατο άνθρωπο του κόσμου στο πλευρό του πιά χοιροτού ανθρώ-που, τον άνθρωπο—σκύλλο, τον άνθρωπο—βαρέλλι και άλλα τε-ράτα.

Ένωείται ό τι παρ' όλη την εξά-σκηση των άκροβατών και τά μέτρα που λαμβάνονται, συμβά-νουν πολύ συχνά στά Ιπποδρόμια τραγικά δυστυχήματα Γι' αυτό και οι μεγάλοι θίασοι των Ιπποδρο-μίων έχουν άσφαρι-τήτας στο προσωπι-κό τους και ένα ή δύο γιατρούς. Επί-σης οι περισσότεροί ήθοποιοί των Ιππο-δρομίων και προπά-ντων οι «έξαρθρωμέ-νοι» πεθαίνουν νεοί. Άν δέν πεθάνουν γηρασκούν πολύ πρό-ωρα. Έτσι ένας ή-θοποιός Ιπποδρομίου σαράντα έτών δείχνει ότι είνε έξηνητα. Τό ίδιο, και ακόμη πε-ρισσότερο συμβαίνει με τις γυναίκες. Ή καταλληλοτέρα ήλι-κία για άρρασία στα Ιπποδρόμια είνε ή μεταξύ 15 - 20 έτών.

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ.— (Πινάξ του Νταρμανέν). Παρ' όλη την έμπειρία των καλλιτεχνών και τις προ-φυλάξεις που λαμβάνουν, συχνά στα Ιπποδρόμια συμβαίνουν δυστυχήματα. Στην εικόνα μας φαίνεται μιά νεαρή αφορβή που έπεσε και χτύπησε. Οι συνάδελφοί της έχουν μαζευτεί γύρω της και περι-μένουν την εξέταση του γιατροῦ μέ άγονία. Μία αντίδρασις φαίνεται μεταξύ των παρδαλών ρούχων τους και της φλίψως των προσώπων τους.

«Ένας εύτυχής πα-τέρας προσφέρει στους κ. κ. διευθυντάς των Ιπποδρομίων τό ώ-ραίο δεκατετρατές άγοράκι του τό όποιον έχει τρία χέρια, — τό ένα πίσω στη μέση της πλάτης—και ένα μάτι στην κορυφή του κρανίου. Φανόμένο μοναδικό και σπά-νιο».

Τά Ιπποδρόμια της Εύρώπης (άφήνουμε αυτά που έρχονται έ-δώ) είνε τίποτε μπρο-στά στα άμερικανικά Ιπποδρόμια. Τά Ιππο-δρόμια αυτά δέν δια-φέρουν καθόλου από την κη-ρωτό του Νωε. Νά τι είνε τ' άμερικα-νικά Ιπποδρόμια :

«Ένα πρωτό του πε-ρασμένου χειμῶνος, οι Παρισιοί είδαν να φθάνουν στο Σταθμό